

Arrest

nr. 129 372 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 1 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 1 juli 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 september 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Verzoeker diende, via een op 15 november 2013 gedateerd schrijven, een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Op 5 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoeker om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 21 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.11.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[B.B.][...]

nationaliteit: Georgië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 05.09.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 01.07.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 01.07.2010 (zie bevestiging arts dd. 03.02.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 05.09.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts

korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt gesteld dat op 05.09.2013 door Dienst Vreemdelingenzaken reeds een beslissing genomen werd aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 01.07.2010 en dat door verzoeker in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag op 01.07.2010. !

Zoals reeds hoger vermeld werd door verzoeker beroep aangetekend bij RvV tegen de weigeringsbeslissing van 05.09.2013 zodat deze weigeringsbeslissing niet definitief is en het voorbarig is om de nieuwe regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van dezelfde ziekte. !

Verzoeker herhaalt dat in het advies van de Arts-adviseur d.d. 04.09.2013 dat opgenomen werd in de beslissing van 05.09.2013 de ziekte van verzoeker als een ziekte die reeds meer dan twee jaar behandeld werd door middel van psychotherapie en psychofarmacie en dus zou moeten geleid hebben tot genezing of tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren... Nochtans blijkt uit het „medisch getuigschrift” d.d. 15.10.2013 van psychiater dokter [K.C.] dat verzoeker nog steeds lijdt aan een ernstige psychiatrische depressie waarvan de noodzakelijke behandeling levenslang zal zijn. Tevens vermeldt de psychiater dat bij stopzetting van de behandeling er onmiddellijk herval is met complicaties-zelfdestructie en suïcidaliteit. Tevens wordt vermeld door de psychiater dat de evolutie van de aandoening ongunstig zal zijn. Tevens is mantelzorg noodzakelijk.

Verzoeker is therapietrouw en is reeds vanaf 2010 tot op heden in behandeling bij dezelfde psychiater en de “medische getuigschriften” van de psychiater zijn volledig in tegenspraak met het besluit van de Arts-adviseur d.d. 04.09.2013.

Met betrekking tot de beslissing van 05.02.2014 werd aan verzoeker geen omslag overhandigd met het medisch advies d.d. 03.02.2014 van de Arts-adviseur.

In artikel 9 ter, § 1 van de vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan [...] een machtiging tot verblijf in het rijk aanvragen bij de Minister of zijn gemachtigde.”

In artikel 9 ter vreemdelingenwet is duidelijk sprake van een ziekte die:

- een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit
- een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Uit het „medisch getuigschrift” d.d.15.10.2013 van psychiater [K.C.] blijkt zeer duidelijk dat verzoeker te kampen heeft met een gezondheidstoestand die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Verzoeker voldoet dan ook volledig aan de voorwaarden van artikel 9 ter vreemdelingenwet om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Omtrent de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst of de beschikbaarheid van medicatie in het land van herkomst werd nog geen medisch advies in het dossier van verzoeker gegeven.

Verzoeker is dan ook van mening dat er schending is van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een schending is van artikel 2 en 3 van de wet van 19 juli 19[9]1”

4.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de gegevens die hij inriep ter onderbouwing van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding een aanvraag om machtiging tot verblijf die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij aangetekend schrijven van 1 juli 2010 een eerste aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Uit het bij deze aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift en de later overgemaakte medische attesten blijkt dat verzoeker lijdt aan een gevestigde psychotische depressie, die gepaard gaat met hallucinaties, angst, agitatie, nervositas, melancholie en regressie. De psychiater bij wie verzoeker in behandeling is gaf aan dat deze psychische aandoening wordt behandeld met psychotherapie en medicatie (seroquel), dat een levenslange behandeling vereist is en dat er bij de stopzetting van deze behandeling een risico op “herval met suicidaliteit” bestaat. Tevens wordt in een van de medische attesten gesteld dat mantelzorg aangewezen is. Na analyse van de aangebrachte stukken oordeelde een door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam, op basis van het advies van voormelde controlearts, op 5

september 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker brengt bij zijn tweede aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een standaard medisch getuigschrift aan waarbij opnieuw wordt toegelicht dat hij lijdt aan een ernstige gevestigde depressie, die wordt behandeld met medicatie (seroquel) en die een frequente ambulante opvolging vereist. De psychiater op wie verzoeker een beroep deed zette nogmaals uiteen van oordeel te zijn dat een levenslange behandeling nodig is, dat een stopzetting van deze behandeling aanleiding zou geven tot *“onmiddellijk herval met complicaties – zelfdestructie en suicidaliteit”* en dat mantelzorg noodzakelijk is. De stellingname van verweerder dat uit dit nieuwe standaard medisch getuigschrift kan worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop zijn eerste machtigingsaanvraag was gebaseerd, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Het betoog van verzoeker dat hij bij de Raad een beroep instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij zijn eerste aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Ook door te benadrukken dat hij niet akkoord kan gaan met het standpunt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer innam met betrekking tot de stukken die hij overmaakte bij zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf toont verzoeker niet aan dat verkeerdelijk wordt gesteld dat de medische problematiek die hij aanvoert in zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf dezelfde is als deze die hij aanvoerde bij zijn eerste aanvraag. Zijn toelichting dat de ambtenaar-geneesheer die een advies verleende met betrekking tot de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de volgens de behandelende arts vereiste medisch zorgen niet onderzocht leidt evenmin tot de vaststelling dat een incorrecte toepassing werd gemaakt van de in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. In dit verband dient er daarenboven op te worden gewezen dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 4 september 2013 met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde medische problematiek stelde dat deze ook zonder behandeling spontaan in gunstige zin zal evolueren en dat de voorgeschreven medicatie niet essentieel is. Wanneer een controlearts oordeelt dat een bepaalde behandeling voor het gezondheidsprobleem waaraan een vreemdeling lijdt niet vereist is, dan dient hij uiteraard niet na te gaan of deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst van deze vreemdeling.

Verzoekers bewering dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 februari 2014 – waarin deze vaststelde dat verzoeker in zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf dezelfde medische problematiek aanvoerde als in zijn eerste aanvraag – hem niet ter kennis werd gebracht is in strijd met de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt namelijk dat verzoeker een akte ondertekende waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat hij een gesloten omslag met het advies van de ambtenaar-geneesheer ontving. Ten overvloede kan bovendien worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet strikt genomen ook geen tussenkomst of advies van een ambtenaar-geneesheer vergt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK